

на едно мѣсто и ся върнахъ въ жилището си дѣто ма нѣмаше отъ три дни, но съ намѣреніе да ся завърнахъ пакъ при тѣхъ снабдеиъ съ потребното за прѣнасяніе.

И наистинѣ на другийтъ день като зехъ двѣ вретина отидохъ пакъ на опова мѣсто да оберѣя плодоветѣ си, за които не бѣхъ ся трудилъ да ги събѣя: но видѣхъ че не бѣхъ токо азъ самъ стопанинъ на тѣхъ; защото дивы животны бѣхъ идвали та бѣхъ распрѣснѣли много отъ тѣхъ, бѣхъ и вли. Тогазь намыслихъ да направѣя инакъ; набрахъ и раскачихъ гроздіето си по дългытъ вѣтвы на дръвата, и го оставихъ така на слѣнце да изсъхне.

Влибихъ ся въ тѣзи засѣнѣ долини, и съ благодареніе бѣхъ ся остановилъ тамо, ако да ся не бояхъ, да не бы като ся затѣптъ между долинытъ, да изгубѣя нѣкое обстоятелство за отиваніе отъ тойзи островъ. Но пакъ зехъ та си направихъ едикъ шатръ въ срѣдѣ една